

Arrest

nr. 70 439 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van etnische origine een Gorani, afkomstig uit Lipjan, en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In '72 trouwde u in Prizren met uw man, een Gorani afkomstig uit Dragash en ging u vervolgens in Prizren wonen. U heeft samen met uw man 4 kinderen. U hebt uw middelbare school, richting landbouw, afgewerkt en daarna heeft u gewerkt als laborante van 1971 tot 1999. U deed dit in het Servisch, uw moedertaal. Uw problemen begonnen op 5 januari 2000 toen er 3 of 4 gemaskerde en gewapende Albanezen binnenvielen in uw woning. Ze vroegen u goud en geld en zeiden tegen u dat u als Servische weg moest gaan. Ze mishandelden u en uw dochter, die op dat moment samen met u aanwezig was. Uw schouder werd hierbij ontwricht en ze hebben de tanden van uw dochter hierbij gebroken. Na deze inval is jullie gezin uiteengevallen en zijn jullie apart gaan wonen. U woonde tijdelijk in huizen van andere moslims. Na de oorlog kreeg u problemen met de Albanezen en zijn deze u beginnen lastigvallen. Ze beledigden u van zodra u buiten het huis kwam, ze gooiden met stenen naar u en zeiden u dat u weg moest gaan. U vreest dan ook vermoord te zullen worden door de Albanezen omdat u Servisch spreekt. U heeft ook al van voor de oorlog in Kosovo in 1999 diabetes en sedert 10 jaar heeft u migraine, een hoge bloeddruk en een hartprobleem. U heeft echter geen medicamenten gekregen hiervoor in Kosovo en de dokters zeiden tegen u dat u weg moest gaan en naar Belgrado diende te gaan voor medische verzorging. Uiteindelijk vluchtte u op 23 april 2011 naar België, waar u op 26 april 2011 toekwam. U diende er dezelfde dag een asielaanvraag in. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo stelt u immers geen officiële Kosovaarse documenten te hebben (gehoorverslag CGVS p.4) en verklaart u bovendien na de oorlog niet meer geregistreerd te zijn geweest in de gemeente Prizren (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Na controle van de kieslijsten (2007, 2009 en 2010) blijkt echter dat uw gegevens, alsook die van drie van uw kinderen werden opgenomen in deze kieslijsten. Deze kieslijsten worden opgesteld aan de hand van de meest recente bevolkingsregisters, waarbij alleen de kiesgerechtigde burgers worden opgenomen in de lijsten. Kiezers die woonachtig zijn in Kosovo moeten op hun stem uitbrengen in het kiesdistrict waar zij zijn gedomicilieerd. Het kiesbureau staat aangeduid op de kieslijst van de woongemeente, achter de naam van de betrokkene. Uit de bepalingen van de kieswetten en de nationaliteitswet wordt duidelijk dat alleen op legale wijze ingeschreven inwoners van Kosovo op de kieslijsten kunnen staan, deze zijn immers voorbehouden aan 'habitual residents', die ingeschreven staan in het bevolkingsregister. Om zich te laten inschrijven als 'habitual resident', moet de aanvrager zijn identiteit en zijn woonst kunnen bewijzen. Alles wijst erop dat u op zijn minst geregistreerd moet zijn geweest in de gemeente en dat u normalerwijze identiteitsdocumenten moet hebben gehad of er gemakkelijk had kunnen bekomen. Uit de kieslijsten blijkt verder dat u, net zoals drie van uw kinderen, staat ingeschreven bij het kiesbureau 2008A. Dit kiesbureau bevindt zich in Prizren, meer bepaald in de school Luciano Motroni. Dit doet alvast het vermoeden rijzen dat u, in tegenstelling tot wat u beweert (gehoorverslag CGVS p.4, 8), in de buurt van of op dezelfde plaats als uw kinderen in Prizren moet hebben gewoond. Ook wat betreft uw echtgenoot rijst het vermoeden dat hij in Prizren moet hebben verbleven, daar zijn naam en geboortedatum (S.(...) Z.(...), geboren op 19/07/1950) is terug te vinden in de kieslijst, op hetzelfde kiesbureau waar u was ingeschreven. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat uw man in 1950 was geboren. Verder dient er opgemerkt te worden dat u verklaart problemen te hebben in Kosovo sinds 5 januari 2000, toen Albanezen uw huis zouden zijn binnengevallen. Na de oorlog zou u nog regelmatig beledigd zijn geweest en zouden ze u hebben geduwd. Ook zouden ze met stenen naar u hebben gegooid. Over de door u aangehaalde problemen kan u weinig details verschaffen en zijn uw verklaringen niet altijd eensluidend, waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd. Zo stelt u aanvankelijk dat ze u 'altijd hebben geduwd of bij de dokter hebben mishandeld' (gehoorverslag CGVS p.6) en stelt u dat ze 'met stenen naar u hebben gegooid en constant zeggen dat u weg moest gaan' (gehoorverslag CGVS p.6). Even verder verklaart u dan weer niet te weten wanneer ze met stenen naar u zouden hebben gegooid en dat u constant binnen blijft (gehoorverslag CGVS p.6). Nog verder stelt u dat ze met stenen hebben gegooid telkens u buiten moest gaan (gehoorverslag CGVS p.6). Na een vraag van uw advocaat, stelt u dan weer 1000 keer met de dood te zijn bedreigd (gehoorverslag CGVS p.10). Het is weinig geloofwaardig dat u van eventuele doodsbedreigingen voorheen geen melding maakte. Uw verklaringen omtrent de door u aangehaalde problemen stroken ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie van de Gorani over het algemeen en in het bijzonder in Prizren als goed kan worden omschreven. Er werd in de laatste jaren slechts één veiligheidsincident gerapporteerd (in juli 2009), maar dit incident werd niet gecatalogeerd als een interetnisch conflict. Gorani's kunnen vrij rondreizen in Prizren en omgeving en kunnen ook reizen naar alle andere belangrijke steden in het land. Wat er ook van zij, u heeft niet aangetoond dat u, als

Servisich sprekende Gorani, als gevolg van de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Ten eerste wat betreft het incident van 5 januari 2000 dient te worden opgemerkt dat de KFOR (Kosovo Force) troepen onmiddellijk naar uw huis zijn gekomen. Ze hebben uw huis onderzocht op mijnen en zijn 2 à 3 uur ter plaatse gebleven tot ze alles hadden gecontroleerd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Niets wijst er dan ook op dat de autoriteiten hun werk niet naar behoren zouden hebben gedaan. Wat betreft uw problemen met Albanezen na de oorlog dient evenwel verder te worden opgemerkt dat uzelf nooit klacht heeft ingediend bij de politie (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde dat u niet naar de politie kon gaan omdat u niet durfde. U stelde namelijk dat de politie zelf ook uit Albanezen bestaat. Uit informatie van het CGVS blijkt dat er in de Prizren-regio ook 18 Gorani politieagenten actief zijn. Bovendien dient vastgesteld te worden dat de werking van de politie anno 2011 goed is. Uw verklaring dat u dat u nog zoveel naar de politie mag gaan als u wilt, dat er toch niets gebeurt (gehoorverslag CGVS, p. 7) is echter niet meer dan een blote bewering, aangezien u nooit naar de politie bent gestapt. Sommige van uw vrienden zouden wel naar de politie hebben gebeld. U weet echter niet wat de politie tegen hen heeft gezegd, aangezien deze vrienden niet durven vertellen dat ze naar de politie hebben gebeld omdat ze dan ook problemen zouden krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er kan echter niet worden ingezien hoe uw vrienden problemen zouden krijgen als zij u zouden informeren dat zij naar de politie zijn gegaan, vermits u zelf het slachtoffer was. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 8). Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van los van enige inmening, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OCSE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OCSE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd. Voorts verklaarde u dat u geen behandeling kon krijgen voor uw medische problemen in Kosovo omwille van uw etnie. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht, gezien uw incoherente verklaringen hieromtrent. U verklaarde namelijk dat u diabetes heeft maar dat de dokters in Kosovo u wegstuurden en geen medicamenten wilden geven (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wat later verklaarde u evenwel dat u na de oorlog bij een privé-arts bent geweest en dat deze u tabletten had voorgeschreven (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde er onmiddellijk bij dat u echter geen geld had om ze te kopen. Dat de dokters u zouden gezegd hebben dat u moest weggaan, spreekt u wat later dan weer tegen in uw verklaring dat u in maart 2011 gedurende 7 dagen werd opgenomen in het ziekenhuis van Prizren (gehoorverslag CGVS, p. 11). U werd er behandeld door een internist voor suikerziekte. U verklaarde eerst dat de dokter u zou gezegd hebben dat u naar Belgrado diende te gaan voor behandeling (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wat later wijzigde u uw verklaring weer en zei u dat deze arts u de laatste dag van de opname vertelde dat u naar haar privé-kliniek diende te komen. U kon dit echter niet doen, aangezien een visite daar 30 euro kost (gehoorverslag CGVS, p. 11). Financiële motieven zijn echter vreemd aan de criteria bepaald in de Conventie van Genève en aan de criteria inzake subsidiaire bescherming. Ook haalde uzelf uw bewering niet te worden behandeld omwille van uw etnie onderuit door bevestigend te antwoorden op de vraag of het probleem waarom u in Kosovo geen behandeling kreeg was omdat u geen geld had (gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit info waarover het CGVS beschikt, blijkt trouwens verder dat de Gorani gemeenschap toegang heeft tot de Kosovaarse gezondheidsdiensten alsook tot de gezondheidsdiensten van het parallelle gezondheidssysteem. In de regio van Prizren, waarvan u

afkomstig bent, maakt de Gorani gemeenschap volop gebruik van de Kosovaarse medische faciliteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, § 2 en 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Verder voert ze de schending aan van de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster houdt een theoretisch betoog over de mate waarin de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn en gaat verder in op de bewijslast. Ze besluit dat er een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties bestaat. Het Commissariaat-generaal is dan ook de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid volgens verzoekster, waardoor er hierop een zekere onderzoekplicht rust. Volgens verzoekster is de bestreden beslissing louter gebaseerd op de inschatting van de bewijselementen die verzoekster heeft aangebracht. Door het voorleggen van enkele bewijsstukken, die op haar persoonlijk betrekking hebben en op coherente wijze het relaas ondersteunen, heeft verzoekster aan haar wettelijke bewijsplicht voldaan, aangezien ze in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht. De neergelegde stukken zijn bovendien ondersteunende elementen van het relaas. Zij moeten volgens verzoekster in hun geheel worden gezien en niet als naast elkaar staande en elk op zich voldoende bewijskrachtige elementen. Verder citeert verzoekster enkele passages met betrekking tot de bewijslast, namelijk randnummers 8 tot 12 en 17 uit de *'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims'*, opgemaakt op 16 december 1998 door het UNHCR. Verzoekster is van mening dat ze aan de op haar rustende bewijslast heeft voldaan, waardoor er plaats wordt gelaten voor kleine contradicties over niet-doorslaggevende details. Daarnaast heeft ze de feiten van haar relaas aannemelijk gemaakt aangezien ze een coherent en geloofwaardig relaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Verzoekster herhaalt dat ze in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht van de feiten die ze aanhaalt. Verzoekster wijst erop dat het Commissariaat-generaal onterecht meteen de ongeloofwaardigheid van de verklaringen heeft aangehaald, terwijl de commissaris-generaal hoogstens twijfel had kunnen weerhouden. Het Commissariaat-generaal moest in dit geval het voordeel van de twijfel toekennen. Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing voldoende feitelijke en juridische motivering mist, waardoor het Commissariaat-generaal de algemene en de bijzondere motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel had moeten toekennen.

3.2. De Raad merkt op dat voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. *In casu* kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet geschonden is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het

beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, stelt het Commissariaat-generaal vast dat verzoekster er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat er twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, meer bepaald omtrent de registratie in de bevolkingsregisters en omtrent haar woonplaats en die van haar echtgenoot. Daarnaast, wat de verklaringen betreft omtrent de problemen in Kosovo, kon verzoekster weinig details verschaffen over haar problemen, zijn haar verklaringen niet altijd eensluidend, waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd en stroken de aangehaalde problemen ook niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoekster heeft bovendien niet aangetoond dat ze geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo is KFOR bij verzoekster langs geweest naar aanleiding van het incident op 5 januari 2000 en toont verzoekster niet aan dat ze hun werk niet naar behoren hebben gedaan. Verzoekster heeft evenmin klacht ingediend naar aanleiding van de beweerde problemen met Albanezen en beperkt zich tot het uiten van blote beweringen om dit te vergoelijken, terwijl het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat er voldoende efficiënte instanties zijn om zich op te beroepen. Voorts hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan verzoeksters bewering dat ze geen behandeling kon krijgen voor haar medische problemen, aangezien verzoekster incoherente verklaringen hieromtrent aflegde en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Gorani-gemeenschap wel degelijk toegang heeft tot de Kosovaarse gezondheidsdiensten.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.7. In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Hoewel verzoekster volhoudt dat ze heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast, stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel document heeft neergelegd en zelfs uitdrukkelijk bevestigt dat zij over geen enkel stuk beschikt (stuk 3, gehoorverslag CGVS 16/06/2011, p. 4). De kritiek van verzoekster over de inschatting van de bewijsstukken is dus volkomen onterecht. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat ook de verklaringen van verzoekster niet toelaten om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te achten. Zo verklaarde verzoekster sinds de oorlog niet meer officieel ingeschreven te zijn bij de gemeente (stuk 3, gehoorverslag CGVS 16/06/2011, p. 2), terwijl uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt duidelijk blijkt dat haar naam prijkt op de kieslijsten van 2007, 2009 en 2010 wat enkel mogelijk was indien zij een officieel adres had (stuk 15,

Landeninformatie, Antwoorddocument KS 2011-046, kieslijsten-inschrijving 30/08/2011). Hieruit blijkt overigens dat het Commissariaat-generaal wel degelijk tegemoetkwam aan zijn onderzoeksplicht. Met betrekking tot de vervolgingsfeiten zelf, met name de problemen die verzoekster ondervond met etnische Albanezen, heeft verzoekster dermate weinig concrete informatie verschaft dat de problemen niet bewezen kunnen worden geacht. Zo kon zij niet in de tijd situeren wanneer er door de Albanezen met stenen werd gegooid (stuk 3, gehoorverslag CGVS 16/06/2011, p. 6) en verklaarde zij botweg dat zij 1000 keren met de dood is bedreigd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 16/06/2011, p. 10). Zij slaagde er evenmin in om haar beweerde problemen inzake de toegang tot de gezondheidszorg aannemelijk te maken omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk bij een privé-arts terecht kon (stuk 3, gehoorverslag CGVS 16/06/2011, p. 8) en dat zij na een syncope gedurende 7 dagen werd opgenomen in het ziekenhuis van Prizren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 16/06/2011, p. 11). De onaannemelijke verklaringen betreffen alle aspecten van haar asielaanvraag en kunnen bezwaarlijk als details worden afgedaan. Met haar ongestaafde betoog slaagt verzoekster er in elk geval niet in de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. De commissaris-generaal kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat het asielaanvraag ongelooftwaardig is, waardoor er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

3.8. Gelet op het ongelooftwaardig karakter van het asielaanvraag kan verzoekster zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing enkel is gebaseerd op de inschatting van de bewijselementen en dat verzoekster in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht en daarbij verwijst naar randnummers 8-12 en 17 van de 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims', opgesteld door het UNHCR, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters betoog elke grondslag mist. Zoals reeds gesteld beschikte verzoekster over geen enkel stavingstuk. Bovendien werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet genomen omwille van het gebrek aan bewijs, maar op basis van het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielaanvraag.

3.10. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN